

Αγιογραφίες ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΜΗΤΣΟΥ

Οπισθοχώρηση

ΤΟ ΎΠΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΑΝ οι βρετανοί βουλευτές. Απαυδισμένοι με την αδιάλλακτη στάση της πρωθυπουργού τους, που έχει θέσει στη χώρα το ωμό δίλημμα «ή το δικό μου deal ή τίποτα», αποφάσισαν να της στερήσουν την πρωτοβουλία κινήσεων και να πάρουν τα πράγματα στα χέρια τους μέσω των «ενδεικτικών» ψηφοφοριών για το Βρεξίτ. Ψηφοφοριών που μπορεί να μην είναι δεσμευτικές για την κυβέρνηση, υποδεικνύουν όμως μια σειρά αξιόπιστων εναλλακτικών λύσεων.

Η ΚΙΝΗΣΗ ΑΥΤΗ, το ένα εκατομμύριο των διαδηλωτών το περασμένο Σάββατο στο Λονδίνο και οι άνω των 5 εκατομμυρίων υπογραφές υπέρ ενός δεύτερου δημοψηφίσματος αποτυπώνουν την πραγματική διάκριση των εξουσιών σε μια ισχυρή δημοκρατία. Καμία από τις τρεις εξουσίες δεν πρέπει να είναι παντοδύναμη. Καθεμιά από αυτές πρέπει να είναι ανεξάρτητη. Και όλες πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους το λεγόμενο «λαϊκό αίσθημα», χωρίς όμως ο μη θεσμοποιημένος αυτός παράγων να μπορεί να επιβάλλει τη θέλησή του μέσω διαδικασιών διαφορετικών από τις εκλογές.

ΜΕΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ ΑΥΤΗ, η αντίθεση της πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας στη Συμφωνία των Πρεσπών δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να καθορίσει την κυβερνητική πολιτική, για τον ίδιο λόγο που το βροντερό Όχι του δημοψηφίσματος του 2015 δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να οδηγήσει αυτομάτως στη ρήξη της Ελλάδας με τους εταίρους της και την αποχώρηση της χώρας από το ευρώ. Οι κυβερνήσεις εκλέγονται για να κυβερνούν, όχι για να παρακολουθούν τις δημοσκοπήσεις ούτε για να μετρούν πόσοι τραγουδούν το «Μακεδονία ξακουστή». Και το να κυβερνούν σημαίνει να ακούν, να ασκούν την τέχνη της πειθούς, αλλά ενίοτε να λαμβάνουν και αντιδημοφιλείς αποφάσεις, είτε αυτές αφορούν κοινωνικά θέματα όπως το Συνταξιοδοτικό είτε εθνικά όπως το Μακεδονικό.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ στην οποία έχει οδηγήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τη χώρα σε διάφορους τομείς, και ιδίως στην ασφάλεια, θα απαιτήσει από την επόμενη κυβέρνηση γενναίες τομές και δραστικές μεταρρυθμίσεις. Το να ασχολείται λοιπόν ο τομεάρχης της Νέας Δημοκρατίας για την Προστασία του Πολίτη Μάξιμος Χαρακόπουλος με το πόσες μπάντες παιάνισαν ένα συγκεκριμένο άσμα, το οποίο μπορεί να συσπειρώνει αλλά έρχεται σε κατάφωρη αντίθεση με τη σύγχρονη πραγματικότητα, αποτελεί στην καλύτερη περίπτωση κατασπατάληση δυνάμεων. Και στη χειρότερη, αυτό που σημείωσε σε ανάρτησή της η αναπληρώτρια καθηγήτρια Πολιτικής Επιστήμης στο Πάντειο Βασιλική Γεωργιάδου: προφανή πολιτισμική οπισθοχώρηση.

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ «Στο όνομα της αξιοπρέπειας» (εκδ. Παπαδόπουλος), οι Νίκος Μαραντζίδης και Γιώργος Σιάκας επινοούν τον όρο «δημοκρατία της κοινής γνώμης» και αναρωτιούνται ποιοι μηχανισμοί θα επέτρεπαν στους πολίτες να λαμβάνουν ενεργότερο μέρος στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Τέτοιοι μηχανισμοί θα μπορούσε να είναι οι συμμετοχικοί προϋπολογισμοί ή οι μικρές συνελεύσεις, αλλά όχι τα δημοψηφίσματα ή οι καταλήψεις. Η άμεση δημοκρατία χρειάζεται ενίσχυση, αλλά έχει όρια: όπως κι αν λέγεται ένας πρωθυπουργός, όσο θλιβερός κι αν είναι, το μεγάλο διακύβευμα είναι πάντα η προστασία των θεσμών.

Μάξιμος Χαρακόπουλος